

Автор: Давиборщ Аліса «*Зоряна Україна і Серце Всесвіту*»(казка), ЦПО
Великосеверинівської СР гурток «Гармонія», керівник Копил Наталія Анатоліївна, Кіровоградська обл.

Улюблені предмети: зарубіжна та українська література, математика.

Опис роботи –

Цю казку я написала, тому що Оріся-головна героїня казки, як і я, любить дивитися на зоряне небо і замислюватися, що знаходиться за його межами. Мені захотілося уявити свою країну не лише на Землі, а й у Всесвіті — як символ світла, пам'яті та добра.

Основна ідея казки— **Україна — це не лише територія, а світло, яке живе в серцях людей і здатне освітлювати навіть Всесвіт.**

У казці «*Зоряна Україна і Серце Всесвіту*» я розповідаю про звичайну українську дівчинку Орісю, яка дізнається, що її країна має космічне відображення — **Зоряну Україну. Коли Серце Всесвіту опиняється під загрозою темряви, дівчинка разом із космічними козаками вирушає в подорож галактиками. Казка порушує теми пам'яті, вибору, відповідальності та сили світла, яке живе в кожній людині.**

Сподіваюся, що ця історія змусить замислитися читачів над тим, як важливо пам'ятати, хто ми є, що навіть одна людина може протистояти темряві і берегти світло у своєму серці.

«Зоряна Україна і Серце Всесвіту»

казка

Кожної ночі, коли над Україною сходили зорі, небо ставало особливим. Воно ніби дихало, тихо й глибоко. Над полями, де вдень шуміла пшениця, а вночі співали цвіркуни, простягався Чумацький Шлях – мов срібна дорога між світами.

У маленькому містечку біля Дніпра жила дівчинка на ім'я Оріся. Вона була звичайною п'ятикласницею: ходила до школи, робила домашні завдання, інколи сварилася зі старшим братом і дуже любила дивитися на зорі.

– Чому ти знову сидиш біля вікна? – питала мама.

–Мені здається, що зорі щось знають, – відповідала Оріся.

І це була правда.

Бо саме в Україні, за давніми космічними законами, існували Ворота Світла — невидимий прохід між Землею та Всесвітом. І відкривалися вони лише тим, у чиєму серці жила любов до свободи.

Одного вечора сталося дивне. Небо раптом потемніло, хоча було ще не пізно. Зорі почали тремтіти, немов хтось доторкнувся до них невидимою рукою.

Орися вийшла на балкон — і почула голос.

— Не бійся, — прошепотів він. — Нам потрібна твоя допомога.

Перед дівчинкою з'явилася маленька світла істота, схожа на маленьку зірочку.

— Я — Лум, хранитель планети Зоряна Україна, — мовив він. — Серце Всесвіту слабшає.

— Яке ще серце? — здивувалася Орися.

— Те, що тримає світло в усіх галактиках. І воно пов'язане з Україною сильніше, ніж ти можеш уявити.

Лум торкнувся Орисиної долоні — і дівчинка зрозуміла, що знаходиться, навіть не на даху двадцятиповерхового будинку, а десь посеред неба і землі... В голові кружляла лише одна думка: а, якщо я впаду і розіб'юся... Але Лум, неначе умів читати думки, міцно тримав Орисю за руку.

Вони стояли над величезною країною, що сяяла серед космосу. Ріки світилися, як срібні стрічки, міста мерехтіли теплим світлом, а над степами літали зоряні птахи.

— Це... Україна?

— Зоряна Україна, — відповів Лум. — Її створила пам'ять поколінь, мрії та боротьба за свободу.

Та світло почало тьмяніти.

— Темрява наближається, — сказав хранитель. — Її володар — Морок Безіменний. Він живиться страхом і забуттям.

Раптом небо розітнув гул. З'явилися кораблі, схожі на козацькі чайки, але зі світловими вітрилами.

– Це Космічна Січ, – з гордістю мовив Лум.

Із головного корабля вийшов отаман – високий, з сивим оселедцем і зоряними очима.

– Я Сірко Зоряний, – сказав він. – І ти, дівчинко, маєш вибір: повернути світло або воно зникне назавжди.

– Я ж просто дитина, учениця...

– Кожен герой колись був просто дитиною, – промовив отаман.

Орисине серце калатало. Вона згадала маму, школу, дім.

– Якщо я погоджуся...

– Ти станеш Берегинею Світла, – відповів Сірко. – Але шлях буде непростим.

Орися глянула на тьмяні зорі. – Якщо я не спробую, світло зникне, правда? – Так.

Вона глибоко вдихнула.

– Тоді я йду.

І в ту мить зорі над Україною спалахнули яскравіше.

Корабель Космічної Січі повільно рушив уперед. Перед ним простягався Чумацький Шлях – широка світлова дорога, схожа на річку з тисячі зірок.

Орися стояла біля прозорого вікна і не могла відірвати погляду.

– Невже це все справжнє? – прошепотіла вона.

– Справжніше, ніж здається, – відповів отаман Сірко. – Бо цей шлях створили мандрівники, які вірили, що завжди знайдуть дорогу додому.

Лум ширяв поруч.

– Чумацький Шлях пам'ятає кожен крок, – сказав він. Чумацький Шлях пам'ятає не тільки дорогу, а й тих, хто йде з вірою.

Дівчинка глибоко вдихнула, відчуючи, як страх поступово перетворюється на рішучість.

У ту ж мить корабель затремтів.

Із темряви виринули дивні істоти – схожі на хмари диму з червоними очима.

– Тіньові слуги Морока, – гукнув козак-стерновий.

– Не бійся, – сказав Сірко Орися. – Ти маєш світло всередині.

– Але я не знаю, як ним користуватися!

– Світло з'являється тоді, коли ти робиш правильний вибір і добрі справи.

Одна з тіней кинулася просто на корабель. Орися заплющила очі й подумала про дім, про маму, про брата, за яким засумувала. Він старший, оце б його поради і підтримка допомогли.

Її долоні засвітилися.

Спалах – і тінь зникла.

Корабель приземлився на дивній планеті. Вона була сіра, тиха й здавалася покинутою.

– Це Планета Пам'яті, – пояснив Лум. – Тут зберігаються спогади світів. Але Морок уже був тут.

Навколо з'явилися тіні минулого: зруйновані міста, забуті пісні, зниклі імена.

Орися відчула, як їй стало важко дихати.

– Чому так сумно? – запитала Орися.

– Бо забуття – це найстрашніша темрява, – відповів Сірко.

Раптом вона почула знайому мелодію. Тиху, але вперту.

– Це... колискова, – здивувалася дівчинка.

Вона почала наспівувати – і сірий світ навколо поволі почав наповнюватися барвами.

Із тіні вийшов високий темний силует.

– Ти думаєш, що світло врятує все? – пролунав холодний голос.

– Люди самі забувають, хто вони є.

– Але вони згадають, – відповіла Орися. – І це важливіше.

Морок засміявся.

– Побачимо, як ти заспіваєш, коли залишишся одна.

Земля під ногами здригнулася, і дівчинка опинилася в темряві.

Навколо не було вогників. Ні Лума, ні козаків.

– Я боюся... – прошепотіла Оріся.

Але раптом у темряві з'явилося маленьке світло – як зоря.

– Ти не сама, – пролунало зсередини.

Вона зрозуміла: світло не зникає, поки ти його пам'ятаєш.

Темрява відступила.

Коли світло остаточно повернулося, Оріся знову опинилася на кораблі Космічної Січі. Але радість тривала недовго.

Простір попереду почорнів, немов хтось розлив чорнило по небу. З темряви повільно виринув силует – високий, без чіткого обличчя, з очима, схожими на холодні зорі.

– Морок Безіменний, – тихо сказав Лум. – Він ніколи не має одного вигляду, бо складається зі страхів.

– Ти думаєш, що дитина мене зупинить? – заgrimів Морок. – Світло завжди втомлюється.

Оріся відчула, як у грудях стиснулося.

– Світло не втомлюється, – відповіла вона. – Воно просто чекає, коли його покличуть.

Попереду з'явився величезний кристал, що повільно обертався в космічній порожнечі. Він світився тьмяно, ніби ледь дихав.

– Це Серце Всесвіту, – пояснив Сірко. – Якщо воно згасне, галактики втратять шлях.

Навколо кристалу кружляли тіні.

– Я заберу його, – прошепотів Морок. – І ніхто більше не згадає, ким був.

Оріся ступила вперед.

– Ти не можеш забрати те, що живе в серцях.

Морок простягнув руку – і світ навколо Орісі змінився.

Вона знову була у школі. У класі сміялися. Учителька дивилася суворо. Оріся нічого не розуміла, що відбувається. Дівчинка сиділа за третьою партою біля вікна й дивилася на світло, що падало на шкільний двір.

Вона тримала ручку, але не писала. Її думки були десь далеко. Здавалося, ніби все навколо відбувається не з нею: голос учительки звучав десь іздалеку, але вона стояла навпроти парти, сторінки підручника розпливалися перед очима.

Їй було ніби тривожно і водночас цікаво. У серці з'явилося дивне відчуття, наче щось важливе ось-ось має статися, але вона не знала що саме.

– Орісю, ти нас чуєш? – лагідно спитала вчителька.

Дівчинка здригнулася, підвела очі й тихо відповіла:

– Так... просто я замислилась.

Вона знову поглянула у вікно. За шкільним подвір'ям пливли хмари, і Орісі здалося, що серед них захована відповідь на її питання. Вона ще не знала, що це відчуття змінить її, але вже зрозуміла: інколи навіть у звичайному класі починаються найважливіші історії.

Після останнього уроку шкільний коридор швидко спорожнів. Учні шумно вибігали надвір, хтось сміявся, хтось обговорював домашнє завдання, а хтось уже будував плани на вечір. Оріся повільно складала зошити до наплічника, ніби не поспішала йти.

– Ти готова? – почувся голос поруч.

Оріся підвела очі й побачила свого однокласника Олексу. Він стояв біля парти, тримаючи наплічник на одному плечі, і трохи ніяково усміхався.

– Так, уже йду, – відповіла вона і застібнула наплічник.

Вони вийшли зі школи разом. На вулиці було прохолодно, але приємно. Повітря пахло листям і димком із далеких дворів. Дорога додому пролягала повз старі каштани, які тихо шелестіли над головами.

– Сьогодні контрольна була складна, правда? – порушив тишу хлопець.

– Так, особливо останнє завдання, – зітхнула Оріся. – Я довго думала над відповіддю.

– Я теж, – зізнався він. – Спочатку хотів здатися, а потім вирішив спробувати ще раз.

Орися усміхнулася.

– Правильно. Інакше не дізнаєшся, чи зміг би.

Вони йшли поруч, не поспішаючи. Іноді мовчали, але це мовчання не було незручним. Десь неподалік сміялися діти, проїжджали машини, а над ними повільно пливли хмари.

– Ти часто дивишся у вікно на уроках, – несподівано сказав Олекса. – Про що ти тоді думаєш?

Орися трохи замислилася.

– Не знаю... Мабуть, про різне. Про те, що світ більший, ніж здається. І що інколи навіть у звичайному дні може бути щось важливе.

Олекса кивнув.

– Мені подобається так думати, – відповів хлопець. – Наче кожен день – це частина чогось більшого.

Вони звернули на тихішу вулицю. Листя хрустіло під ногами, а сонце вже хилилося до обрію. Будинки ставали знайомими, і Орися зрозуміла, що вони майже дійшли.

– Ось мій поворот, – сказала вона.

– Добре, – відповів він. – Тоді до завтра?

– До завтра, – усміхнулася Орися.

Орися пішла далі, а Олекса ще кілька секунд стояв, дивлячись їй услід, потім повернув у свій бік. Вона йшла додому з дивним теплим відчуттям. День був звичайний, але водночас особливий – бо в ньому була щира розмова, тиха підтримка і відчуття, що поруч є хтось, хто готовий просто йти поряд.

Іноді саме такі моменти запам'ятовуються найбільше.

Не встигла Орися дійти до дверей будинку як відчула мороз по спині, і знову цей голос:

– Ти нічого не зможеш, – шепотів голос. – Ти замала. Ти звичайна.

Очі Орісі наповнилися слізьми. Морок кружляв поруч.

– Я справді боюся, – сказала вона. – Але це не означає, що я здамся!

Світ навколо тріснув, мов скло. Світло й темрява змішалися навколо неї, і дівчинка відчула, як серце калатає швидше, ніж будь-коли раніше. Кожен подих здавався важким, ніби вона тягне на собі весь світ. В очах Орісі спалахували суміш страху і рішучості, і сльози вже не були просто сумом – вони перетворювалися на силу.

Невдовзі з'явилися Лум і Сірко.

– Ти могла втекти, – мовив Сірко. – Але залишилася.

– Бо якщо я втечу, темрява переможе ще раз, – відповіла дівчинка.

Лум засвітився яскравіше.

– Світло росте, коли його обирають. Серце Всесвіту наблизилося.

Оріся торкнулася Серця Всесвіту. Воно було теплим, наче долоня, яка нагрілась біля гарячої батареї.

– Я не така сильна і смілива, – прошепотіла вона. – Але я пам'ятаю, хто я є.

Кристал спалахнув.

Морок закричав. Його тіло почало розпадатися на тіні.

– Це ще не кінець! – лунав голос. – Люди знову забудуть!

– А ми знову згадаємо як було тепло і ясно, коли ти не відправляв до нас чорне гудливе вороння, – відповіла Оріся.

Її руки самі піднялися, і маленький промінь світла з'явився між долонями. Серце почало битись рівніше, а страх поступово відступав, залишаючи рішучість. Кожен погляд Морока, кожен його шепіт більше не лякав її – навпаки, вони стали випробуванням, яке вона мусила пройти. У душі Орісі з'явилося відчуття, що навіть у найбільшій темряві можна знайти свою власну зірку, і що справжня сила – не в тому, щоб не боятися, а в тому, щоб іти далі, навіть коли боїшся.

Світло накрило все довкола. Зорі засяяли яскравіше, ніж будь-коли.

Коли світло розсіялося, космос уже не був таким, як раніше. Зорі сяяли чистіше, ніби їх хтось вимив від пилу страху. Чумацький Шлях знову став рівною світлою дорогою.

Космічна Січ повільно рухалася вперед. Козаки мовчали – кожен думав про своє.

– Ми перемогли? – тихо спитала Оріся.

– Ми відстояли, – відповів Сірко.

– А перемога – це те, що потрібно берегти.

Лум опутився їй на плече.

– Морок не зникає назавжди. Але тепер він слабший.

Перед ними знову постала Зоряна Україна. Тепер вона світилася яскравіше, ніж будь-коли раніше. Над містами з'явилися світлові куполи, а ріки сяяли, мов срібло.

– Кожна іскра – це чиясь пам'ять, – пояснив Лум. – Кожне світло – це вибір.

Оріся дивилася на знайомі обриси й відчула тепло.

– Вона жива...

– Бо її пам'ятають, – кивнув Сірко.

У центрі Зоряної України зібралася Рада Берегинь – світлі постаті різного віку. Вони не були королевами чи чарівницями. Колись кожна з них була звичайною дитиною.

– Оріся, – промовила найстарша. – Ти виконала свій обов'язок.

– Але я ж просто школярка...

– Саме тому, – відповіли вони. – Світло народжується не з сили, а з щирості.

Берегині простягнули їй символ – маленький світловий знак, схожий на зірку.

– Це пам'ять. Носи її в серці.

Сірко підійшов до Орісі.

– Ти можеш залишитися тут. Стати захисницею між світами.

Орися задумалася. Тут було красиво. Тут вона була важливою.

Але перед очима постали школа, дім, мама, вікно з видом на нічне небо.

– Якщо я залишуся, – сказала вона, – хто буде пам'ятати там, на Землі?

Сірко усміхнувся.

– Це і є правильна відповідь.

Коли Орися повернулася, ніч уже добігала кінця. Вона стояла на своєму балконі, ніби нічого й не сталося.

Але в долоні вона стискала теплий світловий знак.

– Це був сон? – прошепотіла вона.

Зоря на небі мигнула у відповідь.

Ранок почався звичайно. Сонце сходило над Дніпром, у дворі поспішали люди, а шкільний дзвінок кликав на уроки.

Орися сиділа за партою й дивилася у вікно. Зорі вже зникли, але відчуття тепла в серці не проходило.

– Орісю, ти знову мрієш? – усміхнулася вчителька.

– Ні, – відповіла дівчинка. – Я пам'ятаю.

Вона ще не знала, як пояснити це слово, але відчувала його силу.

Життя тривало. Контрольні, перерви, домашні завдання. Та Орися помічала те, чого раніше не бачила.

Як молодший учень загубив зошит – і хтось допоміг. Як у класі посварилися – і знайшли слова примирення. Як пісня на уроці музики раптом змусила всіх замовкнути.

– Світло не завжди яскраве, – подумала вона. – Інколи воно тихе.

І саме тоді воно найсильніше.

Одного вечора Орися знову відчула знайомий холод. На небі з'явилася темна хмара, ніби тінь на зорях.

– Ти думала, що я зник? – прошепотів знайомий голос.

– Ні, – відповіла вона подумки. – Але я знаю, що робити.

Орися дістала світловий знак, який тепер жив у її серці. Вона згадала все: Зоряну Україну, козаків, Серце Всесвіту.

– Поки ми пам'ятаємо, ти слабкий.

Тінь розтанула.

Орися зрозуміла головне: вона не сама. Кожен, хто обирає добро, стає частиною світла.

Берегинею або захисником світла може бути: той, хто не мовчить, коли бачить несправедливість; той, хто пам'ятає свою історію; той, хто не боїться бути добрим.

І тоді навіть маленька зірка може освітити шлях.

Уночі Орися знову стояла біля вікна. Небо було чисте, глибоке, спокійне.

Їй здалося, що десь далеко мигнула зоря у формі колоса.

– Я пам'ятаю, – тихо сказала вона.

І, можливо, саме в цю мить у Всесвіті стало трохи світліше.

Світло в Орисі перетворилося на хвилю, яка розлилася навколо. Морок безсило відступив, розчиняючись у космічній порожнечі. І тоді вона зрозуміла: не кристал, не далекі планети, не магичні істоти – справжнє Серце Всесвіту живе тут, серед людей, у тому, що вони пам'ятають і за що борються.

Зоряна Україна розквітла в космосі: ріки сяяли сріблом, поля переливалися золотом, міста мерехтіли світлом, а небо над степами стало ще ясніше. Кожна українська пісня, кожен спогад, кожне добре слово з Землі ставало частиною цього великого серця.

– Це... вона... – прошепотіла Орися. – Зоряна Україна... це і є Серце Всесвіту.

І дівчинка зрозуміла: поки люди пам'ятають, люблять і оберігають свою землю, поки вони обирають добро, світло ніколи не згасне. І навіть найменша іскра — як дитина, яка вірить у чудо — може освітити цілу галактику.

Зоряна Україна тепер не лише існувала у світі мрій і легенд. Вона була реальна. Вона була серцем, що б'ється у Всесвіті, і кожен, хто дивився на зоряне небо, міг відчути її тепло і силу у власному серці.